

ikke Noget, hvorom Comiteen saaledes har været enig; der kan maaffee have været enkelte Medlemmer, som have meent, at Kjøbenhavn var forholdsvis for høit beskattet, men der er Andre, som ikke have været af denne Mening, og, hvad navnlig mig angaaer, da forekommer det mig, at det forholder sig saaledes, som den ærede 5te Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Drsted) har bemærket, at, naar man tager Hensyn til Forholdene i det Hele, kan det ikke siges, at Kjøbenhavn forholdsvis er bleven for stærkt medtaget.

Da Ingen videre begjærede at ytre sig, gik man over til Afstemningen over § 5, ved hvilken denne Paragraph eenstemmigt vedtoges med 31 Stemmer, saaledes som den findes meddeelt i Folkethingstidendens Nr. 211, S. 3366—3367.

Man gik dernæst over til den følgende § 6.

Ordføreren: Næst efter Bestemmelsen i Udkastet med Hensyn til Fredericia, er der intet Punkt i denne Lov, som har givet Comiteen større Betænkelse end den Paragraph, hvormer nu er Spørgsmaal. Det er imidlertid ikke saameget med Hensyn til, at det er paalagt de Næringsdrivende paa Landet at deeltage i Krigsskatten, at Comiteen har havt Betænkelse, som med Hensyn til det Banfælige i at faae den Bestemmelse, her er tagen, erøget. Det kan imidlertid være, at denne Betænkelse ikke er saa stor, som man forestiller sig, og det er derfor Comiteen har henstillet, om det ikke maatte behage den høitærede Finantsminister at ytre sig nærmere om den Maade, hvorpaa han troer, at denne Paragraph vil kunne erøges.

Finantsministeren: Det vil være i det høitærede Things Grindring, at der allerede ved Behandlingen af Udkast til Anordningen af 5te Juni 1848 i de raadgivende Provindsialstænder fra flere Sider blev udtalt Ønsket om, at man ogsaa skulde beskaffe Næringsdrivende paa Landet; men imidlertid førte det dog, saavidt jeg husker, kun i den ene Forsamling til et formeligt Andragende i saa Henseende. De Betæneligheder, som fandtes i 1848 mod at optage nogen udtryffeligt Bestemmelse i Anordningen af 5te Juni om Beskaffningen af Næringsdrivende paa Landet, vare fornemmeligt grundede derpaa, at man manglede en tilfredsstillende Maale-

stok for at kunne ramme de forskjellige Arter af Næringsdrivende og ramme den i et til dens Omfang passende Forhold. De samme Betæneligheder fandtes endnu ved Udarbejdelsen af det nærværende Lovudkast, som fra Regjeringens Side blev forelagt til Krigsskatteloven for indværende Aar, men, da man paa Sagens tidligere Stadium ved Behandlingen i Folkethinget yttrede sig meget for, at Næringsdrivende paa Landet dog ikke maatte gaae fri, og da ogsaa det Udvalg, Folkethinget havde nedsat, ved Sagens Behandling, meget stærkt udtalte sig derfor og fremsatte et positivt Forslag, ansaar Regjeringen det for sin Pligt at bidrage Sit til at skaffe de saaledes udtalte Ønsker muligst Anledning til at fremtræde i Virkeligheden, og, efterat det ved Sagens første Afstemning var blevet fastsat, at man skulde søge Næringsdrivende paa Landet beskattet, blev der ved Overenskomst mellem Udvalget og Finantsministeren optaget de Regler, som nu indeholdes i den foreliggende Lovs § 6. Det har ingenlunde undgaaet enten Folkethinget eller Regjeringen, at disse Regler langtfra ere saabestemte, at det vilde være muligt enten i en Lov, der skulde gjælde for lang Tid eller flere Aar at lade sig nøie dermed, ikke heller engang for et eneste Aar at opkræve et meget betydeligt Beløb efter disse Regler. Imidlertid, da der kun er Spørgsmaal om at opkræve et Beløb af 25,000 Rbd., og, naar man seer hen til, at det ikke udgjør mere end 3 Mk. pr. Hoved af den Folkemængde, som ifølge Folketællingslisterne allerede i 1845 maa ansees for at være Hovedpersoner eller Bipersoner ved den industrielle Beskæftigelse paa Landet, har man ikke troet, at det kunde have særdeles Betænkelse at forsøge ved Hjælp af disse Regler at ligne et saadant Beløb paa Næringsdrivende paa Landet. Imidlertid vil det jo kun være muligt for Finantsministeren at opkræve denne Skat ved Hjælp af de communale Autoriteter, Amtsraadene og Sogneforstanderskaberne, og jeg har tænkt at gaae frem paa den Maade, at, efterat Loven er emaneret, vilde jeg med passende Instructioner opfordre disse Autoriteter, navnlig Amtsraadene, som da maatte lade Opfordringen gaae videre til Sogneforstanderskaberne, til at iværksætte en Ligning af dette Beløb, hver for sit Amts Ved-